

CO DĚLAT?

Co dělat? Část první. Car musí jít.

V roce 1863 poprvé vyšla kniha Nikolaje Černyševského s názvem „Co dělat?“ Autor byl synem kněze, a těžko, těžko se vyrovnával s utrpením lidí kolem sebe. Hrdina jeho knihy se proto stává revolucionářem, člověkem, který chce udělat vše proto, aby se společnost kolem něho změnila k obrazu, který on chová.

Car, panovník všeho lidstva, i Nikolaje Černyševského, jej za jeho dílo poslal na Sibiř, ale „Co dělat?“ se stalo příručkou všech zapálených bojovníků za sociální spravedlnost v Rusku 19. století. Bylo úderné, podmanivé, kultovní.

Ne všichni přemýšliví lidé v Rusku, kteří měli námitky proti carismu, souhlasili. Na smrt odsouzený petraševce a jeden z velikánů všech dob, Fjodor Michajlovič Dostojevskij, který obdobně jako Černyševský, byl carem poslán na Sibiř, odmítl „Co dělat“ již v následujícím roce ve svém díle „Zápisky z podzemí“, a ještě později, v roce 1872, v „Běsích“.

Další z velikých, hrabě Lev Nikolajevič Tolstoj, kníže ruských křesťanů, reagoval v roce 1883 prací se stejným názvem „Co dělat?“, ale přichází s naprosto jiným řešením než Černyševský: jediná cesta nápravy spočívá v mravní nápravě jednotlivce a v hlubším uplatnění křesťanství, ne v revoluci.

Jako poslední se díla otce ruských revolucionářů chopil Vladimír Iljič Lenin. V roce 1901 napsal politickou příručku nesoucí stejné jméno – „Co dělat“ – ve které vyložil svoji představu ideálního světa, a jak ho dosáhnout.

Co dělat? Část druhá. Car a svědkové Jehovovi.

Co dělat je jednou z nejčastějších otázek, které si kladou všichni současní nebo bývalí svědkové Jehovovi, a to od okamžiku, kdy jim – v naprosté většině případů bez přispění kohokoli jiného, tak jako Saulovi – zazáří Kristus a oni stojí před palčivým problémem, který nelze vyjádřit lépe než slovy: Co dělat? Co mám dělat?

Všem, kdo se v takové situaci nalézají, se naskýtají nejméně tytéž tři možnosti, které zvolili tři ruští spisovatelé. Jak bychom jejich způsoby řešení mohli charakterizovat?

Černyševského (a Leninova, samozřejmě) cesta jsou cestou revoluce a zničení carismu za každou cenu. Někteří bývalí i současní svědkové se vydali podobným směrem. Vše se v jejich životě zaměřilo nebo zaměřuje na zničení jejich cara, Brooklynského ústředí, a všechny prostředky k tomu jsou dobré. Jejich je život revolucionářů, jejich je život boje na život a na smrt. Buď car nebo já, mužik. Buď já nebo Strážná věž.

Jak to v Rusku dopadlo, víme všichni. Mužik se stal carem. *To je cesta Cesta revoluce.*

Jiní bývalí i současní svědkové poukazují – jako i Dostojevský v narážkách na „Co dělat v „Zápiscích z podzemí“ – na nedostatky, absurditu a časté nesmysly vyskytující se v publikacích Strážné věže v průběhu mnoha let. Jejich je satirikovo pero, jejich je kárání, jejich je „odpověď“, která není mírná, odpověď, která působí bolest a budí hněv“. – Přísloví 15:1. *To je Cesta hněvu.*

A nakonec hrabě Tolstoj. Jeho poselstvím je opravdové křesťanství a jeho vzkaz zní: „Všímej si nejprve sám sebe. Nenapravuj druhé. Mravní růst, růst ve svatosti, mravní kvalita jedince, jeho víra a zbožné chování, na tom záleží“.

„Neprotiv se zlu ve společnosti násilím, ale čekej na Boha a jeho zásah“. *To je Cesta čekání.*

Jak jsem mohl pozorovat, bývalí i současní svědkové Jehovovi, a to nejenom čeští, ale na celém světě, obvykle volí jednu z uvedených možností.

Za posledních 15 let jsem prošel různými fázemi těchto tří různých cest. Ze zkušenosti mohu proto říci, že první dvě nevedou nikam, a třetí na nespravedlnosti nic nemění.

Co tedy dělat? Jsou jenom tyto tři cesty? Je jenom Revoluce nebo Hněv nebo Čekání?

Mám za to, že existuje ještě jedna cesta. Je to cesta podle Bible. Je to cesta Kristova. Je to Cesta plodné práce.

Co dělat? Část třetí. Cesta plodné práce.

Cesta plodné práce

„Už se nemohu dočkat. Mám totiž naději, že v ničem nebudu zahanben, ale že nyní tak jako vždy bude na mém těle veřejně oslaven Kristus, ať již skrze život, anebo smrt. Žít – to je pro mě Kristus, a umřít – to je zisk. Zůstanu-li naživu v tomto těle, znamená to pro mne plodnou práci. Proto nevím, čemu dát přednost.“ Filipským, 1:20-22. Nová Bible kralická, překlad Saši Fleka.

Pokud se nám podařilo vyhnout se revolučnímu a hněvivému smýšlení, a pokud již déle nemůžeme čekat na to, až za nás náš díl práce vykoná Bůh, nastává pro nás čas *'plodné práce'*.

Plodná práce mezi svědky Jehovovými

Plodná práce by měla být konána s rozmyslem, a to nejméně ze dvou důvodů.

Svědék Jehovův, který mezi svědky Jehovovými mluví o nutnosti dát přednost Kristu před organizací, je v reálném nebezpečí, že *'na jeho těle bude veřejně oslaven Kristus'*, a to spíše než *'skrze symbolický život, skrze symbolickou smrt'* – to jest naprosté odříznutí od všech ostatních svědků, včetně rodiny a přátel, když jej někdo z bratrů nebo sester udá nebo se nějak jinak přijde na to, že věří v Krista spíše než v organizaci.

Pokud si nejsme zcela jisti, že se můžeme vyrovnat s následky vyloučení, pokud nevíme, *'čemu dáme přednost'*, když nebude jiné volby, zda jistému život v organizaci nebo nevyzkoušenému životu s Kristem, pak ještě nepřišel náš čas.

Druhým důvodem k přemýšlení předtím, než začneme s *'plodnou prací'*, je stav, ve kterém se nacházíme, když se na nás splní slova „probud' se spáči a zazáří ti Kristus“ (Ef 5:15). Většina z nás je zpočátku Kristovým světlem oslepena do té míry, že máme sklon zapomenout, v jaké tmě jsme byli předtím, a v jaké tmě se proto nachází i naši bratři a sestry.

Vše je tak nové a úžasné. Biblické texty vystupují plasticky, ano, v úplně jiném světle. Bible je i pro nás, nejenom pro Vyvolené. I my Bohu můžeme říkat „Abba, Otče“. Kristus je i náš bratr.

To i pro nás Bůh „přijel na cherubínovi a přilétl, a přiřítíl se na křídlech ducha“. – Žalm 18:10

Ale nebylo to tak, že než byly „oči našeho srdce osvíceny“ (Ef 1:18), byly jsme připraveni „vydat bratra na smrt“? – Matouš 10:21.

Mám za to, že dříve než vůbec s někým – a s někým myslím s každým, i se členy vlastní rodiny – začneme o Kristu mluvit, je rozumné počkat, dokud nepřejde první rozechvění a nadšení, a nejprve získávat sílu a moudrost v denních modlitbách, vroucích díkůvzdáních a v intenzivní četbě Bible a dobré křesťanské literatury.

„Už se nemůžu dočkat“

Pokud ale máme plnou jistotu, že jsme schopní žít mimo společenství svědků Jehovových, budeme-li k tomu donuceni nebo zvolíme-li si to sami, a pokud jsme prošli obdobím prvního jásání a následného ztišení, a pokud v nás den co den převládá pocit „*už se nemůžu dočkat*“, protože „*žít (jako svobodný svědek Jehovův) – to je pro mě Kristus, a umřít (jako svobodný svědek Jehovův vyloučením) – to je zisk*“ – pak je čas na „*plodnou práci*“. Jak?

Co dělat? Část čtvrtá. Našli jsme Mesiáše.

1: „Našli jsme Mesiáše – což přeloženo znamená Kristus“. – Jan 1:41.

V Janovi, v prvních třech kapitolách, čteme o lidech, kteří jako první rozpoznali, že Ježíš je Mesiáš, Kristus. Jak se to stalo?

Základní skutečností, kterou si musíme uvědomit je to, že není na nás, abychom někoho ve sboru osvobodovali a on až na základě našeho svědectví pochopil, že Kristus, a ne organizace, má záchranou moc. Tak jako o Kristu musel Janu Křtiteli nejdříve svědčit Boží svatý duch (Mat 3:11; Jan 1:33), a ne lidé, tak tomu bylo i v našem případě, a tak tomu musí být i v případě našich bratrů a sester ve sboru. Základní informace musí přijít od Boha, ne od člověka.

Duchovním násilím si vynutíme náš urychlený odchod ze sboru, ne záchranu „maličkých“, kteří v něm jsou.

Nicméně lidé, které svatý Duch začíná vést ke Kristu, budou vykazovat určité charakteristické rysy, mezi které bude například patřit to, že budou číst více Bibli než Strážnou věž nebo budou vyzařovat nejenom blahosklonnou toleranci vůči členům jiných křesťanských denominací, ale budou o členech jiné církve mluvit jako o sobě rovných. Nebo spíše než o hodinách ve službě, a o tom, jak skvěle vydávají svědectví druhým, budou mluvit o svém hříchu, o své nedostatečnosti a o své potřebě pokání.

Bude-li někdo takový v našem okolí, a my z jeho mluvy, chování a celkového postoje usoudíme, že 'hledá Ježíše' (sr. Jan 1:38), pak je možné, že v modlitbách usoudíme, že se vzhledem k němu vydáme cestou, která je popsána v Janovi 1:41-51 a řekneme mu: „Našli jsme Mesiáše“.

Cesta plodné práce v tu chvíli znamená, že jako jako Ježíš našel Jana, a Jan Ondřeje, a Ondřej Šimona, a jako Ježíš našel Filipa a Filip Natanaela, i my se vydáme za tím, o kom budeme přesvědčeni, že podnícen Božím duchem, již hledá, a kterému svým svědectvím pouze potvrdíme, že jeho touha hledat a najít Mesiáše je oprávněná a možná i mezi svědky Jehovovými.

V tomto případě jsme to tedy my, kdo se vydáváme za někým, komu již před námi svědčil svatý Duch.

2: „Nikodém, ... ten k němu přišel v noci“. – Jan 3:1,2.

Každý svědek Jehovův, který porozuměl tomu, že Krista nelze nahradit organizací, a pro kterého je „Ježíš Kristus Pánem ke slávě Boha a Otce“ (Fil 2:11), by měl být pro hledajícího bratra nebo sestru rozeznatelný jako ten, „s nímž je Bůh“. – Jan 3:3.

Z vody se narodil svým křtem, a z ducha se narodil v okamžiku, o kterém ví jenom on sám. – Jan 3:6-8.

V každém případě se „narodil znovu“ (Jan 3:3), a bude sloužit jako magnet pro každého svědka, který je Božím duchem podněcován k novému zrození.

Tedy může nastat situace podobná té, když Nikodém vyhledal Ježíše. Tedy situace, kdy nikoho nebudeme hledat, ale budeme vyhledáni, a podle svých sil, a podle moudrosti od Boha (Mt 10:16), budeme odpovídat na otázky, které nám budou kladeny. –Jan 3:1-12.

Co dělat? Část pátá. Uprostřed sboru.

V prvním století našeho letopočtu Ježíš nepřišel k nikomu jinému, než „ke ztraceným ovcím domu izraelského“. – Mt 10:5,6. Přišel ke svým. Stejně i jeho učedníci. Jejich prvním misijním polem byli jejich vlastní bratři a sestry v Jeruzalémském chrámu.

Cesta prvních učedníků od Zákona ke Kristu začala uprostřed židovského sboru. V našem případě, analogicky, by cesta pravidly svázaných svědků Jehovových ke Kristu měla začít uprostřed jejich vlastního sboru. A protože oni jinam nechodí, jinde to pro ně stejně ani není možné.

Židovství a křesťanství spolu zůstali po dobu více než 100 let. Během té doby Krista přijali desetitisíce lidí.

Neumím si představit ideálnější situaci, než že uvnitř sborů svědků Jehovových dojde pokojnou cestou, vyvolanou Božím duchem, k převratným událostem, a to nejprve v životech jednotlivců, a potom v celém společenství. Že nejprve jednotlivci, a potom celé sbory svědků Jehovových, přijmou Krista.

Nikdo nemůže popřít, že pokud se Bohu zlíbí, vykoná to „před našima očima“. – Jozue 24:16.

Jako znovuzrození svědkové Jehovovi odmítáme Cestu revoluce i Cestu hněvu, a posléze i Cestu čekání.

Naše je Cesta plodné práce.

Pane, „dej nám více víry“. – Lukáš 17:5.

